

registre culte adequat, reflecteix la parla menorquina actual. I per acabar, no concep la poesia com un simple joc retòric o formal sinó que el poema sempre ha de dir quelcom i que açò que es vol comunicar ha de fer-se amb força

[... He provat de cantar la grandesa del cel

Estelat sobre els cims poderosos d'Esterri,

Però s'alcen esquius durs presagis que parlen

D'altres terres i gent de petjada mesquina...]

fragment "*Esborrany de nocturn a Esterri d'Aneu*" – *El Salobre*

[...Tenc els ulls tan gastats de viure en els fulls d'altri,

tenc el cor tan cansat de viure vides d'altri

que ara agaf el meu boli i prov d'escriure uns versos

que salvin aquest dia a prop d'expirar...]

fragment "*Dirty Realism*" – *On s'acaba el sender*

Club de lectura de poesia

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Ponç Pons

Dilluns dia 16 de maig

a 2/4 de 7 de la tarda

Ponç Pons neix a Alaior l'any 1956.

Actualment exerceix de professor a l'IES Miquel Guàrdia d'Alaior. Gran coneixedor de les literatures francesa, portuguesa i italiana, després de col·laborar amb articles i treballs de crítica literària en diversos diaris i revistes de les Illes, publica les narracions: *Vora un balcó, sota un mar inaudible* (1981), tant com novel·la juvenil i contes infantils. Però ens centrarem amb la vessant poètica amb el llibre de poemes *Al marge* (1983)

El 1986 és traduït a l'anglès a l'antologia *Poems from The catalan Lands*, de la Universitat de Nova York. El 1987 publica el llibre de poemes *Lira de Bova* i el 1989, *Desert encès*, nominat al Premi nacional de literatura i la traducció *Quatre poetes portugueses*, Premi de la Crítica Cavall Verd.

El 1990 és traduït a l'alemany a l'antologia *Luftzeichen*, de la Universitat de Frankfurt.

El 1995 reprén la publicació de poesia amb *On s'acaba el sender*, Premi Ciutat de Palma Joan Alcover, *Estigma*, Premi jocs Florals de Barcelona i Premi de la Crítica Josep Maria Llompart, *El salobre*, Premi Carles Riba, 1996. Ha participat amb la UNESCO en una carpeta poètica i en el llibre *Tolerància*, traduït a sis idiomes.

Darrerament ha publicat amb el dibuixant Francesc Calvet un llibre de contes i poemes intítulat *Abissínia*. També ha estat traduït al xinès, al portuguès i a l'hongarès. Ha enllestit la traducció de la poetessa portuguesa Sophia de Mello Breyner Andrese. Actualment treballa en una novel·la, un poemari i un dietari.

Ponç Pons va ser un lector precoç, llegia els llibres que hi havia estotjats dins un armari que havien estat d'un conco seu, un frare que va fugir del Toro en temps de la desamortització de Mendizábal i després se'n va anar a Roma on va ser confessor dels papes Pius IX i Lleó XIII. Aquest familiar seu inspirarà Pons una novel·la que gairebé està acabant. Entre aquests llibres d'infantesa Ponç Pons en destaca tres que el van marcar profundament: una edició antiga de *Don Quijote de la Man-*

cha, *El diablo cojuelo*, un llibre molt divertit, i dos volums enormes, amb uns gravats terribles de la *Historia de las Misiones*.

Un dia, en tornar de jugar de la plaça del poble, va aturar-se davant el mostrador d'una botiga on hi havia unes pintures. Allí va veure una imatge que el va impactar i va decidir la seva vocació: un home vestit de forma estranya que amb una espelma, un tinter i una ploma escrivia abstret i al marge de tot. Aquest personatge era Cervantes. Ponç Pons tenia deu anys. Aquella mateixa nit va escriure el seu primer poema, que es deia "El desván". Hi parlava d'aquella cambra on estudiava, llegia i escrivia. D'ençà li agrada escriure a mà i de nit.

La seva formació va ser en un principi castellana. Després va descobrir el francès. Pons vivia en un clima tancat culturalment en un petit poble menorquí, Alaior. Recordau que som en època franquista i el francès significà per al nostre poeta una fugida a una Europa lliure i oberta. Als disset anys es va fer amb una gramàtica de Borja Moll i aprengué tot sol a escriure en català.

Pons és també un estudiós de la història del monaquisme.

En un vers Pons es defineix a ell mateix: "No puc ésser ni sóc més que literatura!" És una definició passional. El nostre poeta viu la literatura com una passió obsessiva, lúcida i devoradora. Però tampoc no es conforma amb tot açò sinó que també toca de peus a terra i no perd de vista la realitat, sobretot la realitat immediata, la Menorca d'aquest canvi de segle. Viu l'ensenyament com un fet molt important en la formació de la persona i procura també ésser un bon pare, un fet que l'ha canviat.

Defineix la seua poesia com a clàssica en el ritme, moderna en l'expressió i contundent en el contingut. És a dir; primer, Ponç Pons sol escriure poemes seguint una mètrica, un ritme que en ser llegits sonen bé a l'oïda. Segon, empra una llengua literària que, malgrat seguir el